Sesiunea 994
ZAHARIA Cap. 5

Dragi ascultători, am parcurs deja primele patru capitole ale cărţii profetului Zaharia şi cele şapte viziune prin care Dumnezeu a încurajat poporul întors din exil...

În capitolul 5 al acestei cărţi avem două viziuni care sunt încărcate de simboluri şi destul de diferite de celelalte viziuni din această serie. Prima, cea cu sulul de carte care zboară, marchează o diferenţă clară în ceea ce priveşte semnificaţia viziunilor primite de Zaharia. În primele două capitole, Dumnezeu arată clar că intenţionează să-i doboare pe toţi duşmanii lui Israel şi că poporul Său va deveni un popor de preoţi, aşa cum fusese planul Său de la început. Dumnezeu le spusese evreilor că aceasta este dorinţa Sa pentru ei încă de când i-a scos din Egipt. Din cauza păcatului lor însă, numai o seminţie – seminţia lui Levi – a fost aleasă pentru preoţie. Apoi, în viziunea lui Iosua şi Satan am văzut că poporul avea nevoie să fie curăţit mai întâi. Viziunea cu vlăstarul şi piatra cu cei şapte ochi îndreptaţi asupra ei se referea la vremea împărăţiei când, după ce-i va fi curăţit, Dumnezeu îi va folosi şi ei vor deveni o lumină pentru lume, lucrul acesta fiind simbolizat de sfeşnicul de aur care primeşte ulei de la măslini. Uleiul, care reprezintă Duhul Sfânt, are această semnificaţie: ei vor fi martori ai lui Dumnezeu în puterea Duhului Sfânt.

Toate bune şi frumoase, dar apare o întrebare: înseamnă că toţi evreii vor fi aleşi? Chiar şi cei care continuă să trăiască în răzvrătire şi păcat? În viziunile pe care le vom studia în continuare vom vedea că judecata lui Dumnezeu va veni asupra celor care nu ascultă de El. Dumnezeu îi va respinge pe cei răzvrătiţi şi îi va judeca.

În acelaşi măsură, Dumnezeu va face acest lucru cu tot restul lumii. Deşi aceste viziuni se referă la o naţiune locală, ele au în vedere şi restul lumii. Este aici o evanghelie globală care aşteaptă cu nerăbdare stabilirea Împărăţiei lui Dumnezeu aici, pe pământ. Acest lucru clarifică ce a spus Dumnezeu despre Israel: “Căci nu toţi cei ce se coboară din Israel, sunt Israel” (Rom. 9:6). Naţiunea în unitatea ei, organismul întreg pe care-l reprezintă, va fi acceptat. Fiecare individ va trebui să fie ascultător de Dumnezeu, să vină la Dumnezeu pentru a fi curăţit, aşa cum am văzut, şi să-L primească pe Mesia.

Ceea ce se spune despre Israel este valabil şi pentru biserică. Nu toţi membrii unei biserici sunt creştini autentici – mă refer la un membru al grupului de credincioşi care se numeşte biserică. Va veni o zi în care se va face o separare a celor credincioşi de cei necredincioşi. Marea despărţire din biserică va veni o dacă cu Răpirea, iar pentru Israel şi pentru toate celelalte popoare din lume, separarea se va produce la a doua venirea a Domnului Isus Hristos, când El îi va aduna pe aleşii Săi în Împărăţia Sa.

Atunci va fi o judecată şi Satan va fi legat vreme de o mie de ani. Toate acestea sunt cuprinse în imaginea care ne este prezentată aici. Aceste viziuni erau o încurajare pentru rămăşiţa lui Israel din vremea lui Zaharia dar, în acelaşi timp, poartă un mesaj şi pentru noi.

Iată cum sună această profeţie.

Am ridicat din nou ochii, şi m-am uitat, şi iată că era un sul de carte, care zbura.

Zaharia 5:1

Primul lucru pe care trebuie să-l lămurim este acela că sulul zburător reprezintă Cuvântul lui Dumnezeu. În cartea Ezechiel avem următoarea explicaţie: “M-am uitat, şi iată că o mână era întinsă spre mine, şi ţinea o carte în chip de sul. A desfăşurat-o înaintea mea, şi era scrisă şi pe dinăuntru şi pe dinafară; în ea erau scrise bocete, plângeri şi gemete. El mi-a zis: ‘Fiul omului, mănâncă ce vei găsi înaintea ta, mănâncă sulul acesta, şi du-te de vorbeşte casei lui Israel!’ Am deschis gura, şi mi-a dat să mănânc sulul acesta. El mi-a zis: ‘Fiul omului, hrăneşte-ţi trupul şi umple-ţi măruntaiele cu sulul acesta pe care ţi-l dau!’ L-am mâncat, şi în gura mea a fost dulce ca mierea. El mi-a zis: ‘Fiul omului, du-te la casa lui Israel, şi spune-le cuvintele Mele!’” (Ezec. 2:9-3:4). Ezechiel trebuia să digere Cuvântul lui Dumnezeu şi apoi săl spună oamenilor. Aceasta este o imagine extraordinară pentru noi, cei care suntem predicatori. Ar trebui să digerăm Cuvântul lui Dumnezeu şi chiar dacă este amar pentru stomacul nostru, în gura noastră ar trebui să fie dulce ca mierea – adică să ne bucurăm împărtăşindu-l altora.

Trebuie să adaug faptul că există păreri divergente şi multe interpretări cu privire la semnificaţia sulului de carte care zboară. Dar interpretarea care a rezistat cel mai mult de-a lungul secolelor este aceea că sulul reprezintă Cuvântul lui Dumnezeu în general şi cele zece porunci, în particular.

El m-a întrebat: „Ce vezi?” Eu am răspuns: „Văd un sul de carte zburând; are o lungime de douăzeci de coţi, şi o lăţime de zece coţi”. *Zaharia 5:2*

Mărimea sulului era de aprox. 10 m lungime şi 5 m lăţime – e vorba deci de un sul foarte mare. Sulurile din vremea lui Zaharia erau făcute din papirus sau din piei de animale. La fiecare capăt aveau un cilindru subţire de lemn pe care era desfăşurat, respectiv înfăşurat sulul pe măsură ce era citit. În loc să dea paginile, aşa cum facem noi azi, oamenii din vremea aceea desfăşurau treptat sulul, pe măsură ce citeau. Dar sulul pe care l-a văzut Zaharia avea 10 m lungime şi era lat de 5 m, mai mare decât aşternutul unui pat dublu. Acest sul nu putea fi citit decât dacă era desfăcut total, de aceea îl vede Zaharia ca un sul care zboară. Îmi imaginez că era desfăşurat total şi plutea cumva deasupra pământului.

Mărimea sulului este semnificativă pentru că aceeaşi mărime o avea şi Locul sfânt din cortul întâlnirii şi Pridvorul lui Solomon din Templu. “Pridvorul dinaintea templului casei avea o lungime de douăzeci de coţi, în lăţimea casei, şi zece coţi lărgime în faţa casei.” (1 Împ. 6:3). Acesta era locul în care preotul putea intra pentru a face slujba sa aşa cum îi cerea Legea. Nimeni nu putea intra în acel Loc Sfânt înainte de a fi pus sângele acolo. Acest lucru era permis numai marelui preot, o dată pe an, când intra în acest loc ca reprezentant al poporului. Când intra acolo, marele preot era răscumpărat de sângele jertfei.

Şi noi suntem răscumpăraţi astăzi prin sângele jertfei. Noi nu am fost răscumpăraţi cu aur şi cu argint, nici cu pietre preţioase, ci prin sângele scump al lui Isus Hristos. Noi nu stăm pe un covor zburător, nici nu ne odihnim pe o navă trimisă din cer. Stăm pe teren solid pentru că am fost răscumpăraţi, am fost eliberaţi de pedeapsă şi de puterea păcatului. “Şi, după cum a înălţat Moise şarpele în pustie, tot aşa trebuie să fie înălţat şi Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică” (Ioan 3:14, 15).

Şi el mi-a zis: „Acesta este blestemul care este peste toată ţara; căci, după cum este scris pe el, orice hoţ, şi oricine jură strâmb va fi nimicit cu desăvârşire de aici.

Zaharia 5:3

Se pare că cele zece porunci erau scrise pe acest sul; acestea erau împărţite în două părţi. Primele patru porunci se referă la relaţia omului cu Dumnezeu şi ultimele şase porunci se referă la relaţia omului cu semenii săi. Prin urmare, porunca referitoare la furat care este citată aici: “după cum este scris pe el, orice hoţ va fi nimicit cu desăvârşire de aici”, reprezintă probabil secţiunea care se referă la relaţiile dintre oameni. Această secţiune este identificată astfel în Psalmul 50: “Dacă vezi un hoţ, te uneşti cu el *[Să nu furi]*, şi te însoţeşti cu preacurvarii *[Să nu preacurveşti]*. Dai drumul gurii la rău, şi limba ta urzeşte vicleşuguri. Stai şi vorbeşti împotriva fratelui tău, cleveteşti pe fiul mamei tale *[Să nu mărturiseşti strâmb împotriva aproapelui tău]*. Iată ce ai făcut, şi Eu am tăcut. Ţi-ai închipuit că Eu Sunt ca tine. Dar te voi mustra, şi îţi voi pune totul sub ochi!” (Psalmul 50:18-21). Acum, din cauză că oamenii din vremea aceea încălcau aceste porunci şi li se părea că nu li se întâmplă nimic, au ajuns la concluzia că Dumnezeu este la fel ca ei şi că nu va face nimic în ce priveşte încălcările legii de care se făceau ei vinovaţi. Dar Dumnezeu spune că va face ceva în această privinţă.

Legea mozaică a fost dată poporului lui Israel şi a devenit LEGEA acestei naţiuni. Evreilor li se cerea să respecte această Lege. Bineînţeles că nu o respectau în totalitate şi Dumnezeu i-a scos din ţară din cauza neascultării lor.

Ei au dus cu ei Legea peste tot pe unde au fost împrăştiaţi printre neamuri. Semnul distinctiv al civilizaţiei a fost reprezentat de poruncile lui Dumnezeu, mai ales cele referitoare la relaţiile dintre oameni.

Aş dori să remarcaţi faptul că aici este expus un principiu important referitor la Lege şi mai ales la cele zece porunci. Cele zece porunci au fost date poporului lui Israel care se afla în vremea aceea la răscrucea lumii cunoscute atunci. Ei au dus aceste porunci cu ei oriunde au ajuns ulterior. Au avut o influenţă hotărâtoare în Asiria, în Babilon, care au fost primele mari imperii. Tot la fel, au influenţat Imperiul Greco-Macedonian şi Imperiul Roman.

Cele zece porunci au produs o civilizaţie. Puteţi să spuneţi ce doriţi, dar adevărul este că marile civilizaţii ale lumii au avut la bază aceste legi: să nu ucizi; să nu furi; să nu mărturiseşti strâmb împotriva aproapelui tău, să nu comiţi adulter. Acestea au fost legi esenţiale pentru construirea unei naţiuni, a familiilor, a unui mod de viaţă şi în cele din urmă pentru întemeierea unei civilizaţii. Atâta timp cât naţiunea noastră a ţinut cont de ele, am fost binecuvântaţi de Dumnezeu şi am avut mai puţine probleme decât avem acum. Societatea contemporană a abandonat aceste porunci şi am ajuns şi noi în situaţia poporului lui Dumnezeu, Israel. Dumnezeu i-a dat lui Israel un exemplu. El spune: “Deşi am ales Israelul ca naţiune, îl voi judeca pe fiecare individ care încalcă poruncile Mele.” Prin urmare, acest sul zburător reprezintă baza de la care va porni Dumnezeu în judecarea popoarelor din această lume. Interesant este faptul că este foarte dificil să găseşti vreun lucru greşit în Lege.

Dumnezeu merge mai departe şi spune:

Îl trimit-zice Domnul oştirilor, ca să intre în casa hoţului şi a celui ce jură strâmb în Numele Meu, ca să rămână în casa aceea, şi s-o mistuie împreună cu lemnele şi pietrele ei.”

Zaharia 5:4

“ca să intre în casa hoţului” – aceasta reprezintă poruncile care se referă la relaţia omului cu semenii săi.

“şi a celui ce jură strâmb în Numele Meu” – aceasta se referă la prima secţiune a celor zece porunci. Numele lui Dumnezeu nu trebuie folosit pentru jurăminte false!

Cele zece porunci nu au fost date niciodată creştinilor ca mod de viaţă. Noi am fost chemaţi să trăim la un nivel mult mai înalt şi atingem acest nivel prin harul lui Dumnezeu. De fapt, omul nu poate atinge nici măcar planul Legii mozaice fără să fie ajutat. Dumnezeu le-a dat Legea dar nu şi un ajutor în împlinirea ei. Adică, El nu le-a dat şi Duhul Sfânt. Sfinţii Vechiului Testament nu aveau Duhul Sfânt. Prin urmare, omul nu se putea ridica, prin forţe sau abilităţi proprii, la înălţimea celor zece porunci.

Noi trăim în vremea harului şi Dumnezeu ne-a dat Duhul Sfânt prin care noi putem produce roada Duhului în viaţa noastră (dragoste, bucurie, pace, îndelungă răbdare etc.), care n-au fost prezente în Legea mozaică.

Înainte de a trece la următoarea viziune vă rog amintiţi-vă ce am spus la începutul acestei cărţi: aceasta este una din cărţile apocaliptice din Biblie. Are foarte multe simboluri şi ceea ce scrie Zaharia aici vine din altă lume. Trebuie să evităm fanatismul pe de o parte şi materialismul, pe de altă parte.

Îngerul, care vorbea cu mine, a înaintat, şi mi-a zis: „Ridică ochii, şi priveşte ce iese de acolo.” ***Zaharia 5:5***

Încă o dată vedem că Zaharia are ochii larg deschişi – nu este vorba de un vis. Îngerul îi spune să privească la ceea ce-i era înfăţişat înaintea ochilor.

Eu am răspuns: „Ce este aceasta?” Şi el a zis: „Iese efa.” Şi a adăugat: „Aceasta este nelegiuirea lor în toată ţara.” *Zaharia 5:6*

Zaharia întreabă: “Ce este aceasta?” “Iese efa”, îi răspunde îngerul. Aşa cum am spus, efa era o măsură de capacitate cu care se măsura, de exemplu, făina. Prin urmare, acesta ar putea fi un simbol pentru comerţ.

Şi iată că se ridica un talant de plumb, şi în mijlocul efei, şedea o femeie. *Zaharia 5:7*

În această viziune avem o continuare a judecăţii asupra păcatului şi asupra nelegiuirii lui Israel. Viziunea aceasta priveşte mai departe, în viitor, spre împărăţia de o mie de ani, când păcatul şi nelegiuirea vor fi înlăturate din ţară. Tot la fel, se are în vedere judecata Babilonului care va preceda împărăţia de o mie de ani. Trebuie să comparăm acest pasaj cu Apocalipsa 18 unde este vorba despre judecata Babilonului comercial. (Capitolul 17 din Apocalipsa descrie judecata Babilonului religios.) Dumnezeu va judeca lăcomia. Porunca Sa este: “Să nu pofteşti … nici un lucru care este al aproapelui tău.” Dumnezeu va judeca şi dragostea de bani şi lăcomia care este legată de mercantilism sau de spiritul comercial.

Talantul era cea mai mare măsură de greutate şi era făcut din plumb, metalul greu cel mai folosit în tranzacţiile comerciale pentru cântărirea banilor.

Unul din marile păcate ale israeliţilor la întoarcerea din Babilon a fost dragostea nesăţioasă de bani şi dorinţa de-a avea lucruri materiale. Poate că vă amintiţi faptul că Neemia a trebuit să se ocupe de această chestiune pentru că ei împrumutau bani cu dobândă mare fraţilor lor. Legea mozaică le interzicea acest lucru şi Neemia a fost nevoit să îndrepte situaţia. Ultima carte din Vechiul Testament – Maleahi – descrie viaţa evreilor în ţara lor după construirea templului. Maleahi pune o întrebare: “Se cade să înşele /să fure un om pe Dumnezeu?”

Dumnezeu a răspuns cu vârf şi îndesat la această întrebare. El a spus că tot poporul L-a furat. Ei erau vinovaţi de lăcomie, de faptul că pofteau lucrurile altora. Erau preocupaţi să acumuleze cât mai multe averi pentru ei şi pentru a-şi atinge acest scop erau dispuşi să-L fure pe Dumnezeu şi să-i răneasscă pe fraţii lor. Asta făceau în vremea lui Zaharia şi Dumnezeu îi descoperă profetului faptul că intenţionează să înlăture din ţară duhul poftei şi al lăcomiei.

"…şi în mijlocul efei şedea o femeie" – de fiecare dată când Scriptura înfăţişează o femeie într-un loc neobişnuit i se atribuie o conotaţie negativă. De exemplu, în pilda Domnului Isus din Matei 13:33, femeia pune aluat în făină. În Scriptură, acest aluat reprezintă răul. În Apocalipsa, în cazul bisericii din Tiatira, aceasta o avea pe "Izabela, femeia aceea care îşi zice ea însăşi prorociţă" şi care îi ducea pe căi greşite pe robii Domnului (Apoc. 2:20). În capitolul 17 din Apocalipsa este înfăţişată "marea prostituată". Când sunt astfel de situaţii care ţin de religie, femeia este înfăţişată ca reprezentând răul. În viziunea lui Zaharia femeia reprezintă poporul lui Israel care era acaparat de spiritul comercial. Dumnezeu vrea să-i binecuvânteze, dar mai întâi trebuie rezolvat păcatul lăcomiei.

El a zis: „Aceasta este nelegiuirea!" Şi i-a dat brînci în efă, şi a aruncat bucata de plumb peste gura efei. *Zaharia 5:8*

Îngăduiţi-mi să vă redau traducerea parafrazată a exegetului Merrill Unger pentru acest verset: "După ce a vestit referitor la femeie – "Aceasta este nelegiuirea", îngerul a aruncat-o în mijlocul efei şi a aruncat bucata de plumb peste gura eferi. Ea fusese în acea efă tot timpul, locuind acolo mulţumită, dar acum când a venit timpul ca Babilonul comercial să fie înlăturat, să fie distrus, femeia încearcă să scape de el pentru că nu vrea să împărtăşească aceeaşi soartă, inevitabilă de altfel. Aşa că încearcă să scape."

Am ridicat ochii şi m-am uitat, şi iată că s-au arătat două femei. În aripile lor sufla vântul: ele aveau aripi ca ale cocostârcului. Au ridicat efa între pământ şi cer. *Zaharia 5:9*

Ce reprezintă aceste două femei? Cred că sunt agenţi ai răului pentru că sunt asociate cu femeia din efă şi o protejează, iar despre această femeie îngerul spusese că este "nelegiuirea".

"…aveau aripi ca ale cocostârcului" (de fapt, e vorba de barză) – adică aveau aripi puternice. În Scriptură barza nu este imaginea unui înger, dimpotrivă este o pasăre necurată.

Atunci am întrebat pe îngerul, care vorbea cu mine: „Unde duc ele efa?" El mi-a răspuns: „Se duc să-i zidească o casă în ţara Şinear, ca să fie aşezată acolo şi să rămână pe locul ei." ***Zaharia 5:10, 11***

Dumnezeu mută această chestiune a mercantilismului păgân şi insensibil în afara ţării Palestinei. Aş vrea să observaţi ceva aici. Poporul evreu a fost iniţial un popor de păstori şi agricultori şi în cea mai mare parte, Legea mozaică se referă la chestiuni care ţin de acest mod de viaţă. Sunt instrucţiuni cu privire la pământ, la viţa de vie, la grâu şi turmele de animale domestice, chestiuni de felul acesta. Când evreii s-au întors în Palestina s-au întors, în mare măsură, la acel pământ. Totuşi, când sunt în alte ţări, se ocupă de altfel de afaceri.

Cât au stat în robie în Babilon, evreii au învăţat să facă comerţ, au învăţat tot felul de alte îndeletniciri de neamuri păgâne. Au devenit buni oameni de afaceri şi au dobândit o dragoste mare de bogăţie, şi-au dorit cu lăcomie să aibă şi ei bogăţiile pe care le vedeau la neevreii din Babilon.

Mă voi referi din nou la cartea Apocalipsa pentru că acolo vedem cum Dumnezeu va judeca Babilonul comercial; de fapt, îl va înlătura cu totul.

Dragi prieteni, Biblia este o carte revoluţionară, acesta fiind poate unul din motivele pentru care ea nu este pe placul multora. Se spune că John Calvin a luat ideea capitalismului din Biblie. Poate că aşa este. Dar vreau să vă amintesc faptul că în Biblie sunt spuse mult mai multe lucruri în favoarea săracilor decât cele spuse în favoarea bogaţilor.

Nu ştiu în ce categorie că înscrieţi, dar nu uitaţi; „Acolo unde vă este comoara acolo vă va fi şi inima!” Sunt cuvintele Domnului Isus şi trebuie să ţinem seama de ele!

Fiţi binecuvântaţi!